

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 14Sa/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3022200052
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Eva Vékonyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3022200052.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne sudkyňou JUDr. Evou Vékonyovou v právnej veci žalobcu: K. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. Q. XX/XX, 972 51 I., právne zastúpený: JUDr. Stanislava Čagalová, advokátka, Hviezdoslavova 3, 971 01 Prievidza, IČO: 42277388, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 57828-2/2021-BA zo dňa 20. decembra 2021, takto

rozhodol:

Krajský súd žalobu **z a m i e t a** .

Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou správnu žalobou domáhal súdneho prieskumu v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté v jeho veci žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti. Uviedol, že v roku 2008 odišiel za prácou do Veľkej Británie. V tej dobe sa na Slovensku skončil jeho pracovný pomer dojednaný na dobu určitú a nedarilo sa mu sa zamestnať. Celková dĺžka jeho pobytu v Spojenom kráľovstve bola 13,5 roka. Jeho posledný pracovný pomer bol dojednaný na neurčitý čas od 01.03.2010 a skončil dňom 23.04.2021, a to jeho podnetu z dôvodu návratu na Slovensko.

2. Poukázal na to, že po tomto návrate bol dňa 21.09.2021 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a dňa 29.09.2021 bola Sociálnej poisťovni, pobočka Prievidza postúpená jeho žiadosť o dávku v nezamestnanosti. Doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté v zahraničí pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie mal zdokladované formulárom U1 zo dňa 31.08.2021, ktorý mu vypísala a potvrdila príslušná zahraničná inštitúcia vo Veľkej Británii. Uviedol, že Sociálna poisťovňa, pobočka Prievidza v konaní o tejto dávke ustálila, že pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Súčasne bolo konštatované, že doby poistenia dosiahnuté v niektorom z členských štátov Európskej únie je možné považovať za doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov, ak si žiadateľ počas výkonu posledného zamestnania zachoval pevné väzby a bydlisko na území Slovenskej republiky. Po vykonaní dokazovania bol vyslovený záver, že nemá splnenú požiadavku zachovania centra záujmov na Slovensku počas výkonu závislej činnosti v zahraničí. Poukázal na to, že proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal, pričom jeho odvolaniu nebolo vyhovené.

3. Žalobca mal za to, že postupom a rozhodnutím žalovaného boli porušené ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia, ako aj zákona č. 461/2003 Z.z., ako aj jeho právo na priznanie dávky v nezamestnanosti. Podľa jeho názoru sa žalovaný nedostatočne vysporiadal so spisovým materiálom, v dôsledku čoho nesprávne zistil skutkový stav veci, čo viedlo aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu. Poukázal na to, z vykonávacieho nariadenia vyplýva, že kritériami na určenie centra záujmov v tej-ktorej krajine pre účely dávky v nezamestnanosti sú dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka

a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie, ako aj miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Žalovaný síce posudzoval tieto kritériá, pričom z jeho záverov nesprávne vyplynulo, že je viac orientovaný na Veľkú Britániu. Mal za to, že žalovaný za najvýznamnejšiu skutočnosť považoval fakt, že sa zdržiaval na území Spojeného kráľovstva 13 rokov a od 01.03.2010 taktiež plnil daňové povinnosti v prospech Veľkej Británie a v zahraničí sa zdržiaval so svojou partnerkou, narodil sa im tam aj syn. Z administratívneho spisu však vyplýva, že on a jeho partnerka a aj syn sú občanmi Slovenskej republiky, syn má slovenský rodný list. Taktiež niekoľkokrát do roka na obdobie štyroch týždňov sa vracali na Slovensko za svojimi rodinami, syna nikdy neprihlásili do materskej škôlky a ani ho nikdy neučili angličtinu, pričom niekoľko mesiacov po narodení synovi zriadil sporiaci účet na Slovensku. Taktiež žalobca poukázal na to, že mal na Slovensku zriadené životné poistenie, odchodom do zahraničia ho nezrušil, rovnako ako sporenie na dôchodok. Z dosiahnutej mzdy v zahraničí si sporil na kúpu nehnuteľnosti v prospech účtov zriadených na Slovensku a na Slovensku si nakoniec v roku 2020 zakúpil vlastný byt. Počas pobytu v Spojenom kráľovstve pritom vystriedal štyri podnájmy, išlo len o prechodné bývanie. Zdôraznil, že po návrate zo Spojeného kráľovstva žije s družkou a synom s nahláseným trvalým pobytom na Slovensku a aj pracovný pomer vo Veľkej Británii bol ukončený z jeho podnetu, pretože sa chcel vrátiť na Slovensko. Žalovaná však tieto argumenty považovala za málo presvedčivé pre splnenie podmienky centra záujmov žalobcu na Slovensku.

4. Žalobca poukázal na to, že sám žalovaný mu na jeho žiadosť dňa 05.01.2021 poskytol písomné stanovisko zo dňa 12.01.2021, v ktorom je uvedené, že ak doba pobytu alebo výkonu zárobkovej činnosti v Spojenom kráľovstve, resp. v členskom štáte Európskej únie, trvala viac ako tri roky, je možné považovať bydlisko za zachované aj v prípade, ak nastane jedna z troch situácií, a to, že osoba na Slovensku zanechala rodinného príslušníka alebo preukázala návrat za rodinným príslušníkom, ktorým je manžel, manželka, dieťa, ktoré je odkázané na vyživovaciu povinnosť tejto osoby, osoba nadobudla pred odchodom do členského štátu nehnuteľnosť na Slovensku, ktorá je určená na jej bývanie, alebo zamestnanie, ktoré bolo vykonané v inom členskom štáte, malo charakter dlhodobého turnusového dochádzania za prácou. Žalobca poukázal na to, že o uvedené usmernenie žiadal práve pre potreby priznania dávky v nezamestnanosti, pretože už vtedy plánoval návrat na Slovensko, pričom vo Veľkej Británii bola po Brexite nová situácia. Je preto podľa jeho názoru zarážajúce, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný vyslovil iný právny názor, dokonca absolútne protichodný tomu, ktorý uviedol vo svojom stanovisku. Nie je zrejmé, prečo sa žalovaný odchýlil od svojho prvotného stanoviska.

5. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/114/2020, podľa ktorého nadobudnutie nehnuteľnosti na území Slovenska počas výkonu práce vo Veľkej Británii je pri posudzovaní väzieb so Slovenskom otázka rozhodného významu. Okrem toho poukázal na závery vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/9/2020 s odkazom na rozsudok sp. zn. 9Sžso/35/2012, ako aj rozhodnutie sp. zn. 7Sžsk/3/2021.

6. Žalobca zdôraznil, že jednou zo základných zásad vnútorného trhu Európskej únie je voľný pohyb osôb. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES zo dňa 29. apríla 2004 o práve občanov únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov upravuje základné zásady vnútorného trhu. S poukazom na túto smernicu bolo povinnosťou Sociálnej poisťovne sa vysporiadať so skutočnosťou, že žalobca tým, že odišiel za prácou do iného členského štátu a tým si aj uplatňoval právo občana Slovenskej republiky na voľný pohyb, realizoval základnú zásadu vnútorného trhu únie. Mal za to, že to, akým spôsobom žalovaný posudzoval v jeho prípade otázku bydliska, nie je v súlade s uplatňovaním základného práva občana únie na slobodný pohyb v rámci únie.

7. Žalovaný vo vyjadrení k podanej správnej žalobe zotrval na zákonnosti a vecnej správnosti žalobou napadnutého rozhodnutia. Poukázal na právnu úpravu, ktorá na vec dopadá a skonštatoval, že podľa informačného systému Sociálnej poisťovne bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 21.09.2021, žiadosť o dávku v nezamestnanosti bola elektronicky postúpená sociálnej poisťovni dňa 29.09.2021. V posudzovanom období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V tomto zmysle poukázal na ust. § 104 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. Žalobca pracoval v posudzovanom období na území Spojeného kráľovstva, pričom v období, v ktorom bol poistený v nezamestnanosti podľa britských

právných predpisov sa a neho vzťahovali ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia, ktoré Spojené kráľovstvo v danom čase uplatňovalo. Uvedené preukázal formulárom U1 zo dňa 31.08.2021, v ktorom mu príslušná britská inštitúcia osvedčila nasledovné údaje: v bode 2.1.1. je ako obdobie poisteného zamestnania uvedená „ od 24. apríla 2017 do 23. apríla 2021“. Ako dôvod skončenia zamestnania bola uvedená výpoveď zamestnanca. V bode 6.2 bolo uvedené, že držiteľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti od úradu, ktorý vydal formulár, pretože na základe vnútroštátnych právnych predpisov neexistuje žiadny takýto nárok. Nakoľko žalobca dosiahol v posudzovanom období štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Spojeného kráľovstva, bolo v konaní o jeho dávke v nezamestnanosti potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

8. Žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z tohto dôvodu bolo v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti potrebné posúdiť, či si zachoval centrum záujmov na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca na území Spojeného kráľovstva. Zachovanie väzieb bolo nutné posúdiť na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, a to jednak tých, ktoré vyplývajú z formulára U1, ako i z údajov osvedčených žalobcom v Žiadosti o dávku v nezamestnanosti a vo Vyhlásení na účely posúdenia zachovania centra záujmov. Bolo prihliadnuté aj na skutočnosti, ktoré žalobca uviedol do zápisnice zo dňa 14. októbra 2021.

9. V zmysle uvedeného bola posudzovaná dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov, ako aj situáciu dotknutej osoby vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytovú situáciu a miesto bydliska osoby na daňové účely. Žalovaný zdôraznil, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťovňa pre prípad nezamestnanosti. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti, ako aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Žalobca mal podľa žalovaného zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva. Podľa údajov nachádzajúcich sa na internetovej stránke nie je počas nepriaznivej epidemickej situácie (šírenie vírusovej pandémie Covid-19) potrebné požiadať príslušnú britskú inštitúciu o dávku v nezamestnanosti osobne, ale je možné v tejto veci konať elektronicky. Potom by mohol požiadať o export priznanej dávky do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky.

10. Žalovaný súčasne poznamenal, že v zmysle britských právnych predpisov je jedným z dôvodov vylučujúcich priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti ukončenie pracovného pomeru z podnetu zamestnanca, pričom podľa bodu 3.4 formulára U1, bol posledný pracovný pomer žalobcu na území Spojeného kráľovstva ukončený práve takýmto spôsobom. Je teda dôvodný predpoklad, že žalobcovi by podľa britských právnych predpisov nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol. Podľa názoru žalovaného nemôže žalobca tento fakt zvrátiť tým, že sa domáha vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, hoci aj takom, kde si zachoval isté väzby. Žalobca si mal a mohol uviesť dôsledky svojho konania, z čoho žalovaný vyvodzuje jeho uznanie s následným nezabezpečením po strate zamestnania. Pokiaľ by žalobcovi podľa britských právnych predpisov, kde mal posledné zamestnanie a odvádzal poisťovňu nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol, žalovaný nenachádza právny základ, na základe ktorého by tento nárok mal žalobcovi vzniknúť na Slovensku (čo je plne v súlade s čl. 5 písm. b) základného nariadenia).

11. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca neuviedol, ktoré skutočnosti mali byť podľa jeho názoru v konaní dôslednejšie, príp. iným spôsobom zistené a preukázané a ani žiadne skutočnosti, na základe ktorých považuje vykonané dokazovanie za nedostatočné. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že v prvostupňovom, ako aj v druhostupňovom konaní žalobca nenavrhol na zistenie skutkového stavu vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov a aj v zápisnici zo dňa 14.10.2021, bolo žalobcovi umožnené uviesť všetky skutočnosti, o

ktorých sa domnieva, že môžu byť významné pri posudzovaní jeho centra záujmov počas pobytu v zahraničí. Na všetky zistené skutočnosti potom bolo v konaní prihliadnuté.

12. Ak žalobca poukazuje na to, že jeho väzby na Slovensku sú preukázané tým, že on a jeho partnerka i syn sú občanmi Slovenskej republiky, pravidelne sa na Slovensko vracali, synovi zriadili na Slovensku sporiaci účet a sám žalobca mal na Slovensku životné poistenie a dôchodkové sporenie, tak tieto skutočnosti boli v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti zohľadnené, čo bolo podrobne rozobraté v napadnutom rozhodnutí. Okrem toho žalobca v konaní pred súdom, tak ako v odvolacom konaní poukazuje na stanovisko Sociálnej poisťovne zo dňa 12.01.2021. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že v tomto stanovisku boli uvedené všeobecné kritériá, ktoré preukazujú väzby dotknutej osoby na Slovensku. V napadnutom rozhodnutí bolo uvedené, že pri posudzovaní bydliska bolo prihliadnuté na skutočnosť, že žalobca v roku 2020 nadobudol do vlastníctva byt na Slovensku. Táto skutočnosť preukazuje väzby žalobcu k Slovensku, avšak je nutné vyhodnotiť komplexne s prihliadnutím na ostatné skutočnosti v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Podľa názoru žalovaného vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku, ktorá v čase výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí nebola reálne žalobcom využívaná na bývanie v porovnaní s ostatnými preukázanými skutočnosťami, jednoznačným spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska žalobcu na Slovensku. Žalovaný považoval za nutné zdôrazniť, že skutočnosti zistené v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti jednoznačne preukazujú, že žalobca mal v rozhodnom období bydlisko na území Spojeného kráľovstva. Nie je pritom rozhodujúce, aké dôvody ho viedli k zmene rozhodnutia pracovať, bývať a žiť na území Spojeného kráľovstva a k vráteniu sa na Slovensko. Pohnútkou k odchodu do zahraničia, ako aj pre návrat na Slovensko je v kontexte určovania bydliska v rozhodnom čase za daných okolností irelevantná. Dlhodobé zotrúvanie na území Spojeného kráľovstva za účelom vykonávania zárobkovej činnosti, ktoré nebolo prechodného charakteru, nemožno považovať za prechodný, resp. krátkodobý pobyt. Žalobca zvolením uvedeného územia na ňom trávil väčšinu času mimo svoje pôvodné rodinné prostredie na Slovensku, čím oslabil svoje individuálne väzby na Slovensko. Taktiež žalovaný poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na rozhodnutia, v ktorých sa Najvyšší súd, resp. Najvyšší správny súd stotožnili s jeho právnym názorom ohľadne bydliska. Taktiež poukázal aj na rozhodovaciu činnosť krajských súdov. Záverom uviedol, že otázka bydliska je v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy zásadná. Účelom uvedeného je zabrániť zneužívaniu sociálneho systému v podobe výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si nezamestnaný uplatní nárok na dávku v nezamestnanosti. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

13. Správny súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, nakoľko právne zastúpený žalobca a ani žalovaný jeho nariadenie nežiadali a súčasne správny súd nevidel dôvod, aby ho nariadil z vlastnej iniciatívy. Po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu dospel k záveru, že správna žaloba nebola podaná dôvodne.

14. Z administratívneho spisu bolo zistené, že Sociálna poisťovňa, pobočka Prievidza dňa 19.10.2021 vydala rozhodnutie č. 8913/2021-PD-DvN, ktorým podľa § 104 ods. 1 zákona a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systému sociálneho zabezpečenia, ktorým rozhodla o tom, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žalovaný ako odvolací orgán vec posúdil, pričom konštatoval, že podľa informačného systému poisťovne bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 21.09.2021. Dňa 29.09.2021 bola poisťovni elektronicky postúpená jeho žiadosť o dávku v nezamestnanosti. V období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Bolo zistené, že žalobca v posudzovanom období pracoval na území Veľkej Británie, kde bol aj poistený v nezamestnanosti podľa britských právnych predpisov. Na preukázanie tejto doby poistenia predložil formulár U1 zo dňa 31.08.2021, v ktorom príslušná britská inštitúcia osvedčila, že od 24.04.2017 do 23.04.2021 bol žalobca poistený vo Veľkej Británii a dôvodom skončenia jeho zamestnania bola jeho výpoveď. V odvolacom konaní bolo skúmané aj bydlisko a centrum záujmov žalobcu v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, keď bola skúmaná dĺžka a trvalosť prítomnosti na území členských štátov, ako aj situácia žalobcu. Pokiaľ ide o dĺžku a trvalosť prítomnosti v Spojenom kráľovstve, tak bolo zistené, že v Spojenom kráľovstve sa žalobca zdržiaval od marca 2008 do augusta 2021, teda viac ako

13 rokov. Uvedené je nutné považovať za dlhodobý pobyt. Pred odchodom do zahraničia bol žalobca na území Slovenska poistený v nezamestnanosti v jednom pracovnom pomere, ktorý trval 8 mesiacov, súčasne bol vo viacerých pracovnoprávných vzťahoch, ktoré mu nezaložili účasť na povinnom poistení v nezamestnanosti, a to celkovo 1 rok a 9 mesiacov. Pracovná história žalobcu je spojená so Spojeným kráľovstvom. Tu pracoval v troch pracovných pomeroch a aj v období medzi týmito pracovnými pomermi sa zdržiaval na území Spojeného kráľovstva. Vo vyhlásení na účely posúdenia zachovania centra záujmov žalobca uviedol, že jeho posledný pracovný pomer na území Spojeného kráľovstva trval od 01.03.2010 do 23.04.2021 a bol dohodnutý na dobu neurčitú, k ukončeniu došlo z jeho podnetu. Súčasne osvedčil, že počas pobytu v Spojenom kráľovstve si zamestnanie na území Slovenska nehľadal. Na základe týchto skutočností žalovaný uzavrel, že pracovná situácia žalobcu v Spojenom kráľovstve bola jednoznačne stabilná s dlhodobou prioritnou orientáciou na britský pracovný trh. Pokiaľ ide o rodinný stav a väzby, tak žalobca sa na území Spojeného kráľovstva zdržiaval s najbližšími osobami, teda s družkou a ich maloletým synom, ktorý sa v roku 2016 narodil na území Spojeného kráľovstva. Do zápisnice žalobca uviedol, že na územie Slovenska sa vracal dva až trikrát do roka v celkovom trvaní asi 4 týždne. Na území Spojeného kráľovstva žalobca býval spoločne s družkou a s maloletým synom v podnájme, ktorý počas viac ako 13-ročného pobytu štyrikrát zmenil. Takúto bytovú situáciu považoval žalovaný za primeranú pomerom, keď navrhovateľ spolu s partnerkou a neskôr aj s maloletým synom v prenajatých nehnuteľnostiach spoločne žili, uhrádzali spoločné náklady a tvorili spoločnú domácnosť. Na území Slovenska žalobca od roku 2020 vlastní nehnuteľnosť na bývanie - byt. Pokiaľ ide o miesto bydliska na daňové účely, tak žalobca bol zamestnaný na území Spojeného kráľovstva, tam si plnil daňové povinnosti, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje Spojené kráľovstvo.

15. Na základe vyššie uvedeného žalovaný uzavrel, že celková dĺžka pobytu v zahraničí, stabilná pracovná situácia na území Spojeného kráľovstva, vrátane dlhodobej orientácie na britský pracovný trh, ako aj rodinná situácia navrhovateľa a platenie daní a odvodov na území Spojeného kráľovstva, boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti, teda vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku, slovenský rodný list syna, prítomnosť rodičov na Slovensku, životné poistenie, resp. bankový a sporiaci účet. Žalovaný uzavrel, že všetky skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov žalobcu počas posledného zamestnania na území Spojeného kráľovstva. Okrem toho skonštatoval, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom ako v štáte posledného zamestnania je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo tu platila aj poisťňa pre prípad nezamestnanosti.

16. Na odvolaciu námietku, že väzby žalobcu boli zachované na Slovensku, čo bolo preukázané nadobudnutím nehnuteľnosti žalovaný uviedol, že pri posudzovaní bydliska bolo dôsledne prihliadnuté aj na jeho bytovú situáciu na Slovensku a v Spojenom kráľovstve. Vlastníctvo nehnuteľnosti na bývanie na Slovensku preukazuje jeho väzby k Slovensku, ktoré je však nutné vyhodnotiť komplexne s prihliadnutím aj na ostatné skutočnosti v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku, ktorá v čase výkonu zárobkovej činnosti nebola reálne využívaná na bývanie v porovnaní s ostatnými preukázanými skutočnosťami nepreukazuje zachovanie bydliska žalobcu na Slovensku. K ďalším namietanými skutočnosťami žalovaný uviedol, že vybavenie slovenského rodného listu syna žalobcu je v porovnaní s dlhodobou fyzickou prítomnosťou žalobcovho syna v Spojenom kráľovstve nerozhodnou skutočnosťou, rovnako pokiaľ ide o prítomnosť rodičov žalobcu na Slovensku tak, v prípade dospelých osôb sa počíta s prirodzeným sociálnym javom osamostatnenia sa od rodičov a preto prítomnosť rodičov na území Slovenska nepreukazuje jednoznačne zachovanie väzieb k tomuto územiu. Naopak, na území Spojeného kráľovstva sa žalobca dlhodobo zdržiaval s najbližšími osobami, a to družkou a maloletým dieťaťom. Taktiež skonštatoval, že prihliadal k pravidelným návratom na Slovensko, avšak ak osoby trvalo usadené v zahraničí niekoľkokrát do roka navštívia svojich rodinných príslušníkov na Slovensku, trávajú s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená to bez ďalšieho, že nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí zotrvať. Uvedené taktiež bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb navrhovateľa na Slovensku počas jeho dlhodobej prítomnosti v zahraničí. Pokiaľ ide o synov účet zriadený na Slovensku, resp. životné poistenie a sporenie na dôchodok, tak žalovaný mal za to, že v konaní prihliadal na všetky zistené skutočnosti, pričom rozhodujúcim ukazovateľom sú skutočnosti stanovené v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

17. Žalovaný ďalej uviedol, že v odvolaní bolo tvrdené, že žalobca o dávku v nezamestnanosti požiadal na území Spojeného kráľovstva, ale z dôvodu nepriaznivej epidemickej situácie nebola táto záležitosť vyriešená, aj keď výpoveď podal v apríli 2021 na Slovensko sa vrátil v auguste 2021. Do zápisnice zo dňa 14.10.2021 žalobca uviedol, že jeho žiadosť o dávku v nezamestnanosti príslušná britská inštitúcia automaticky zrušila, pretože v stanovenom termíne neodpovedal na telefonický kontakt s touto inštitúciou. Uvedené žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. V tento súvislosti žalovaný poukázal na to, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo zo strany žalobcu, čo podľa britskej legislatívy vylučuje vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Nepriznanie nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte zamestnania však nezakladá nárok dotknutej osoby uplatniť si dávku v nezamestnanosti v ktoromkoľvek členskom štáte Európskej únie.

18. Správny súd konštatuje, že v posudzovanej veci zostala sporná otázka preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky počas výkonu jeho posledného zamestnania na území Veľkej Británie. Bolo teda potrebné vyriešiť, či v období jeho posledného zamestnania zostalo zachované jeho bydlisko na území Slovenskej republiky pre účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade článkom 61 základného nariadenia.

19. Podľa čl. 61 ods. 1 nariadenia č. 883/2004 príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy sa doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

20. Podľa čl. 61 ods. 2 nariadenia č. 883/2004 s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

21. Podľa čl. 65 ods. 2 nariadenia č. 883/2004 úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

22. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 883/2004 nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činné osoby. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

23. Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 879/2009“), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

- ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
- iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
- iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;
- v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
- vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

24. Podľa čl. 11 ods. 2 nariadenia č. 987/2009 ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

25. Podľa základného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a 2 nariadenia č. 883/2004 sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobca takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané vo Veľkej Británii môžu zohľadniť podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) cit. nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko.

26. Pomôckou pre aplikáciu čl. 11 nariadenia č. 987/2009 v spojení s čl. 65 ods. 2 nariadenia č. 883/2004 je Rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systému sociálneho zabezpečenia U2 z 12.06.2009, v zmysle ktorého je prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (pracovníkov, ktorí do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a nebolo by už viac prijateľné, aby sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozširovať oblasť uplatnenia čl. 65 nariadenia č. 883/2004 na všetky osoby, teda aj také, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu.

27. Ako bolo uvedené vyššie, v predmetnej veci je základom sporu otázka, či si žalobca zachoval obvyklé bydlisko v Slovenskej republike pri jeho pracovnej činnosti a pobyte vo Veľkej Británii, ktorý trval 13,5 roka.

28. Správny súd zdôrazňuje, že výraz bydlisko je v tomto prípade autonómnym pojmom vlastným unijnému právu a musí byť vykladaný v súlade s judikatúrou Súdneho dvora. Súdny dvor sa týmto pojmom opakovane zaoberal, pričom v rozsudku I. proti Health Service Executive zo dňa 05.06.2014 je zoznam kritérií, ktoré je potrebné zobrať do úvahy pri určovaní miesta bydliska osoby, a ktorý bol kodifikovaný v čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Pre stanovenie bydliska alebo miesta, v ktorom má žalobca centrum záujmov je potrebné zväziť a vyhodnotiť hľadiská uvedené v odstavci 23 tohto rozsudku. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že platí zásada, že tam, kde žiadajúca osoba pracovala a odvádzala dane a poistné má poberať aj dávky v nezamestnanosti. Vyplácanie týchto dávok iným štátom (aj keď štátom, ktorého je žiadateľ občanom) má byť skôr výnimkou.

29. K pojmu obvyklé bydlisko sa vyjadril Súdny dvor Európskej únie aj v rámci konania o predbežnej otázke vo veci C-523/07 zo dňa 21.01.2009, v ktorom uviedol, že „obvyklým miestom bydliska je treba rozumieť miesto, ktoré dotyčná osoba stanovila ako trvalé alebo obvyklé centrum svojich záujmov s úmyslom priznať tomuto miestu stálu povahu. Za účelom určenia obvyklého bydliska je treba zohľadniť všetky skutkové okolnosti zakladajúce bydlisko a najmä skutočné bydlisko dotyčnej osoby.“

30. Správny súd opakovane poukazuje na to, že v zmysle rozhodnutia S2 Komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia je pojem bydlisko potrebné vykladať skôr užšie, keď komisia varovala pred jeho príliš širokým výkladom. Uviedla, že sa čl. 65 ods.5 nariadenia č. 883/2004 má použiť u prihraničných pracovníkoch a niektorých kategórii, ktoré obdobne zachovali úzke väzby so svojimi krajinami pôvodu, avšak jeho aplikácia by už nebola prijateľná, keby na základe príliš širokého výkladu pojmu „bydlisko“ mala byť oblasť pôsobnosti čl. 65 nariadenia rozšírená na všetky osoby, ktoré majú v členskom štáte pomerne stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť

a svoje rodiny zanechali v zemi svojho pôvodu. V tomto ohľade je potrebné prisvedčiť žalovanému ako aj prvostupňovému správne orgánu, ktorý pri svojom rozhodovaní poukazovali na potrebu takéhoto užšieho výkladu pojmu.

31. Správny súd ďalej konštatuje, že ak žalobca považoval pre určenie centra jeho záujmov za podstatné, že si zachoval občianstvo (a aj synovi vybavil „slovenský rodný list“) a zakúpil si tu krátko pred ukončením dlhodobého pobytu vo Veľkej Británii nehnuteľnosť a pravidelne chodil na Slovensko, tak uvedený názor je mylný. Predovšetkým je potrebné opakovane zdôrazniť, že v zmysle judikatúry Súdneho dvora, ktorá sa premietla do čl. 11 vykonávacie nariadenia je potrebné pri takomto určovaní zväžiť hľadiská, tak ako je uvedené vyššie (bod 23 rozsudku). Konajúci orgán sa preto musí zaoberať jednak trvalosťou a dĺžkou pobytu danej osoby v dotknutom členskom štáte, ako aj jej osobnou situáciou (v členení ako je uvedené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia.) Uvedené nie je možné zúžiť len na niektoré hľadiská, resp. niektoré skutočnosti postaviť pred iné. Správny súd dospel k záveru, že uvedené kritéria boli žalovaným riadne vyhodnotené, pričom boli zohľadnené všetky dôkazy a žalovaný sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami žalobcu. Na základe uvedeného potom postupom predpokladaným v čl. 11 vykonávacieho nariadenia žalovaný vec posúdil, pričom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

32. Správny súd sa stotožňuje s jeho závermi, pričom sám k jednotlivým hľadiskám, ku ktorým je potrebné prihliadať uvádza, že žalobca, ktorý mal v čase rozhodovania žalovaného 37 rokov, pracoval takmer celý produktívny vek v zahraničí, konkrétne vo Veľkej Británii. Na území Veľkej Británie sa zdržiaval neprerušovane od roku 2008. Na území Slovenska mal zamestnanie, ktoré mu zakladalo povinnosť platiť poisťenie len 8 mesiacov. Iné zamestnania, ktoré mu nezakladali účasť na poistení v nezamestnanosti trvali 1 rok a 9 mesiacov. Posledný pracovný pomer vo Veľkej Británii trval od roku 2010 do roku 2021 a bol dohodnutý na dobu neurčitú. Žalobca vykonával prácu skladníka v obchodnom reťazci. K ukončeniu pracovného pomeru došlo z podnetu žalobcu. Podľa informácie od britského orgánu sociálneho zabezpečenia bolo ukončenie pracovného pomeru žalobcom dôvodom, prečo nemá nárok vo Veľkej Británii na dávku v nezamestnanosti. V čase, keď žil vo Veľkej Británii si nehladal prácu na Slovensku.

33. Z uvedeného správne orgány správne dovodili jednoznačnú orientáciu žalobcu na zahraničný pracovný trh, konkrétne Veľkú Britániu, kde mal stabilné dlhotrvajúce zamestnanie, ktoré nemalo charakter turnusovej alebo sezónnej práce. Vo Veľkej Británii žalobca žil kontinuálne 13,5 roka, domov chodil príležitostne, pričom podľa tvrdenia žalobcu išlo v súhrne o pobyt cca 4 týždne v roku. Pri hľadisku dĺžky a trvalosti prítomnosti posudzovanej osoby na území dotknutých členských štátov je s poukazom na vyššie uvedené potrebné uzavrieť, že žalobca sa v podstate kontinuálne zdržiaval vo Veľkej Británii, na čom nič nemôže zmeniť trávenie dovolenky na Slovensku (resp. v Česku podľa platieb za hotel z prehľadu pohybov na účte). Uvedené kritérium teda svedčí v prospech Veľkej Británie ako bydliska a centra záujmov žalobcu.

34. Tak ako bolo uvedené, na Slovensku žalobca nemal trvalejšie zamestnanie, naopak jeho posledný pracovný pomer vo Veľkej Británii trval 11 rokov a bol dojednaný na dobu neurčitú. Išlo o prácu skladníka, ktorá nemala charakter brigády, turnusovej práce a podobne. Uvedené kritérium (povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;) teda opäť svedčí v prospech Veľkej Británie.

35. Pokiaľ ide o bytovú situáciu, tak žalobca do odchodu do Veľkej Británie býval u svojich rodičov, nevlastnil na Slovensku vlastnú nehnuteľnosť na bývanie, túto si zaopatril krátko (cca 5 mesiacov) pred ukončením pracovného pomeru vo Veľkej Británii. Následne zotrval vo Veľkej Británii ešte 5 mesiacov a presťahoval sa na Slovensko, do zakúpenej nehnuteľnosti - bytu. Počas 13,5 roka svojho života vo Veľkej Británii býval v prenájme, ktorý mal meniť 4 krát. Uvedené hľadisko nie je podľa správneho súdu možné hodnotiť v prospech niektorej z krajín, keď ako bolo uvedené vyššie, žalobca nemal do roku 2020 na Slovensku stabilnú bytovú situáciu, nevlastnil tu nehnuteľnosť na bývanie, potrebu bývania mu zabezpečovali jeho rodičia. Uvedené sa zmenilo až krátko pred rozhodnutím ukončiť pracovný pomer vo Veľkej Británii. Rovnako žalobca nevlastnil nehnuteľnosť na bývanie ani vo Veľkej Británii, býval v prenájme, ktorý podľa tvrdenia menil 4 krát. Za tejto situácie je potrebné dané hľadisko vyhodnotiť ako neutrálne.

36. Hľadisko rodinného stavu a rodinných väzieb svedčí v prospech Veľkej Británie, kde si tam žalobca založil rodinu, a s ktorou tam žil v spoločnej domácnosti. Maloletý syn žalobcu sa narodil vo Veľkej Británii. Z uvedeného je zrejmé, že úzka rodina žalobcu (jeho družka a syn) s ním bola vo Veľkej Británii. Práve tieto väzby na úzku rodinu sú pre posúdenie veci zásadné. Rodinné väzby k širšej rodine (rodičia, starí rodičia, resp. širšie príbuzenstvo) nemajú pre posúdenie veci zásadný význam.

37. Pokiaľ ide o ďalšie stanovené hľadisko, a to nezárobkovú činnosť, tak žalobca v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy. Dá sa však predpokladať, že vzhľadom na tvrdenú frekvenciu návratov na Slovensko, žalobca vykonával svoju nezárobkovú činnosť predovšetkým vo Veľkej Británii. Uvedené hľadisko však správny súd vyhodnotil ako neutrálne (nesvedčiace v prospech žiadnej z krajín).

38. V prospech Veľkej Británie svedčí aj ďalšie hľadisko a to bydlisko osoby na daňové účely. Žalobca bez pochybností pracoval, odvádzal dane a poistné vo Veľkej Británii.

39. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo 6 posudzovaných hľadísk 4 svedčia bez pochybností v prospech Veľkej Británie a dve hľadiská boli vyhodnotené ako neutrálne. Na základe uvedeného je zrejmé, že závery správnych orgánov boli správne. Správny súd pritom zdôrazňuje, že z nariadenia alebo judikatúry Súdneho dvora nevyplýva, že by malo mať niektoré z hľadísk väčšiu váhu ako ostatné a preto nie je možné vyhodnotiť ktorékoľvek hľadisko s inou relevanciou ako ostatné.

40. Žalobca tvrdil, že na Slovensku mal zriadený účet v ČSOB, a.s., čo preukázal niekoľkými výpismi z tohto účtu, ktorými zdokladoval jednak existenciu tohto účtu ako aj to, že na neho posielal nepravidelne peniaze a hradil z neho napríklad hotel v Prahe, dobíjal kredit na telefonovanie a podobne. Štruktúra výdavkov do doby kúpy bytu skôr navodzuje, že tento účet bol zriadený resp. nebol zrušený z dôvodu, že ho žalobca používal, keď potreboval robiť úhrady počas jeho pobytu na Slovensku alebo v Česku, resp. potreboval robiť úhrady v eurách. Po kúpe bytu z neho uhrádzané platby spojené s vlastníctvom bytu a podobne. Je pritom zrejmé, že žalobca musel mať zriadený účet aj vo Veľkej Británii, na ktorom predovšetkým sústredil svoje financie a hradil z neho všetky svoje bežné náklady na život, a nie je vylúčené, že si tam aj sporil. Uvedenú okolnosť teda nie je možné vyhodnotiť v prospech Slovenska. Rovnako žalobca v administratívnom konaní predložil list od NN dôchodkovej správcovskej spoločnosti, a.s. nazvaný „výpis z osobného dôchodkového účtu sporiteľa“, ktorý však nie je úplný (len jedna strana) a z ktorého nie je možné zistiť nič okrem toho, že pravdepodobne z doby, keď žalobca pracoval na Slovensku má v II. pilieri sporenie na dôchodok. Následne predložil výpis z osobného dôchodkového účtu za rok 2007. Z uvedených dokladov nie je možné vyvodiť žiadne určité skutkové zistenia, ale samotná skutočnosť, že žalobca má titulom krátko pracovného pomeru na Slovensku zriadený osobný dôchodkový účet, nie je pre posúdenie veci podstatná. Skutočnosť, že by si mal žalobca dlhodobo na Slovensku sporiť za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti nebola preukázaná.

41. Správny súd má za to, že je potrebné primárne posudzovať skutočnosti, ktoré sa týkajú priamo žiadateľa, avšak žalobca na podporu toho, že si na Slovensku zachoval centrum svojich záujmov uvádzal a preukazoval skutočnosti týkajúce sa jeho maloletého syna. Z uvedeného dôvodu sa k nim správny súd vyjadri.

42. Žalobca v administratívnom konaní preukázal, že synovi cca 10 mesiacov po jeho narodení zriadil v slovenskej banke účet a sporiaci účet. Z dokladov, ktoré predložil však vyplynulo, že išlo účet, ktorý bol zriadený z dôvodu, aby mu naň starí rodičia, resp. iní príbuzní posielali peniaze k narodeninám, meninám a Vianociam. Uvedené vyplýva priamo z predloženého dokladu „Pohyby na účte“, keďže prijaté platby obsahujú popisy ako „narodeniny, meniny, Vianoce 2020 - lipnická starká“ a podobne. Uvedené určite nepredstavuje dôkaz o väzbe žalobcu na Slovensko. Dokonca by sa tento doklad dal vyložiť ako dôkaz o tom, že si žalobca nezachovával intenzívne väzby na Slovensko a svojich príbuzných, keďže dary maloletému nielenže neboli odovzdávané osobne, ale boli častokrát realizované len jednou platbou za rok (viď vyššie narodeniny, meniny aj Vianoce), a to na účet. Uvedené navodzuje dojem, že sa tak dialo preto, lebo osobné kontakty neboli také frekventované. Z týchto prostriedkov na účte je potom pravidelne (v mesačných intervaloch) sporené pre maloletého. Toto sporenie bolo zriadené práve v súvislosti so zriadením detského účtu a to v tej istej bankovej inštitúcii. Uvedené taktiež nemá žiadnu vypovedaciu hodnotu k zachovaniu centra záujmov žalobcu na Slovensku. Ako bolo uvedené vyššie, zriadenie detského účtu bolo zjavne realizované z praktických dôvodov (zasielanie peňažných prostriedkov na

sviatky maloletého) a sporenie, ktoré bolo realizované z týchto prostriedkov je skôr prejavom finančnej výhodnosti pridruženého bankového produktu.

43. Taktiež skutočnosť, že maloletému, ktorý narodením vo Veľkej Británii získal britské občianstvo, bol „vybavený slovenský rodný list“ nie je pre posúdenie veci zásadná. V prvom rade uvedená skutočnosť nebola žalobcom riadne preukázaná. A aj keby sa za maloletého vzdal britského občianstva v prospech slovenského, tak motivácia takéhoto konania mohla spočívať len v tom, aby mal maloletý syn rovnaké štátne občianstvo ako jeho rodičia. Uvedené by preto nebolo možné vyhodnotiť ako skutočnosť v prospech zachovania centra záujmov žalobcu (ako otca maloletého) na Slovensku. Syn žalobcu sa narodil a do roku 2021 vyrastal vo Veľkej Británii, pričom je ťažké uveriť, že za situácie, keď vyrastal v anglicky hovoriacom prostredí sa anglicky vôbec neučil. Ak by sa aj uvedené tvrdenie zakladalo na pravde, tak ho nie je možné vyhodnotiť v prospech Slovenska, nakoľko prípadná motivácia takéhoto konania jeho rodičov nie je preukázaná a môže súvisieť len s tým, že podľa tvrdenia žalobcu bol doma so svojou matkou, ktorá nie je „native speaker“ a preto ho anglicky neučila. Skutočnosť, že maloletý vo Veľkej Británii nechodil do materskej školy je možné dovodiť z toho, že z dokladov nachádzajúcich sa v administratívnom spise v ktorých je rukou písaná poznámka, že v auguste 2021 došlo k „odhláseniu benefitov“, ktoré poberala družka žalobcu práve z dôvodu, že bola doma so synom. Samotná skutočnosť, či maloletý syn žalobcu chodil alebo nechodil do materskej školy však nemá pre posúdenie veci žiaden význam, keď sama o sebe nehovorí nič o centre záujmov žiadateľa (žalobcu) resp. o jeho bydlisku.

44. Pokiaľ ide o rodinu a rodinné zázemie, tak v zmysle čl. 11 nariadenia je podstatné najmä to, že rodina (žalobca, jeho družka a ich maloletý syn) žili spolu, v jednej domácnosti vo Veľkej Británii. Skutočnosť, že rodina si zachovala štátnu príslušnosť k Slovenskej republike nie je zvláštnym kritériom pre posúdenie veci. Rovnako trvalý pobyt žalobcu, resp. jeho družky a maloletého syna nemá pre posúdenie veci žiaden zásadný význam, nakoľko trvalý pobyt má len evidenčnú funkciu.

45. Ďalej správny súd konštatuje, že skutočnosť, že žalobca nemal vo Veľkej Británii priznanú dávku v nezamestnanosti neznamena, že mu musí byť priznaná na Slovensku. Je pritom zrejmé, že žalobca neodišiel na Slovensko bezprostredne po ukončení pracovného pomeru vo Veľkej Británii. Zostal spolu so svojou rodinou v zahraničí ešte ďalších 5 mesiacov, pričom nebolo zistené, že by počas tejto doby pracoval. Žalobca požiadal o dávku v nezamestnanosti aj vo Veľkej Británii, avšak podľa oznámenia britskej strany mu takýto nárok nevznikol.

46. Účelom nariadenia bez pochybností nie je zabezpečenie dávky v nezamestnanosti z niektorého z možných sociálnych systémov resp. voľba nezamestnaného, z ktorého sociálneho systému chce dávku čerpať. Ak takýto nárok žalobcovi nevznikol v krajine, v ktorej pracoval a odvádzal dane a poistné, uvedené nie je samé o sebe dôvodom pre poskytnutie dávky v inej krajine Európskej únie.

47. Pokiaľ ide o list Sociálnej poisťovne, ústredia zo dňa 12.01.2021, na ktorý sa žalobca odvoláva, tak správny súd uvádza, že uvedená listina nepredstavuje žiaden právne záväzný dokument. Okrem toho je v ňom jasne uvedené, že za určitých okolností „je možné“ a nie „bude“ bydlisko zachované na území Slovenskej republiky.

48. Správny súd záverom ešte raz konštatuje, že žalobca nikdy nemal stabilné zamestnanie na území Slovenskej republiky, odvádzal tu poistné len po dobu 8 mesiacov. Oproti tomu žil a pracoval takmer celý svoj produktívny život vo Veľkej Británii, kde aj odvádzal poistné a platil dane. Jeho pobyt trval kontinuálne 13,5 roka, pričom jeho pracovné zázemie bolo stabilné, založil si vo Veľkej Británii aj rodinu, s ktorou tam žil a na Slovensko dochádzal len na návštevu príbuzných. Je logické a vysoko pravdepodobné, že vo Veľkej Británii realizoval aj svoje mimopracovné aktivity a mal musel tam mať zriadený aj bankový účet, na ktorom sústredil väčšinu svojich finančných prostriedkov a uhrádzal z neho svoje potreby. Z uvedeného je zrejmé, že od cca 22 roku veku žil, pracoval vo Veľkej Británii, kde bol sústredený jeho sociálny, ekonomický a neskôr aj rodinný život. Samotná skutočnosť, že si zachoval občianstvo Slovenskej republiky nemá pre posúdenie veci žiadne zásadnejší význam, rovnako ako to, že úplne nepretrhol väzby na Slovensko, kde mal rodičov a širšiu rodinu. Nepriznanie dávky v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov občanovi Slovenskej republiky, ktorý posledných 13,5 roka žil, pracoval, odvádzal dane a poistné v inej krajine, nie je v rozpore s právom tohto občana voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov a ani porušením zásady

vnútorného trhu únie. Ak žalobca namietal, že bolo porušené jeho práva na dávku nezamestnanosti, tak správny súd uvádza, že takéto právo mu nie je žiadnym právne záväzným predpisom zaručené. Je zrejmé, že nie každý nezamestnaný má právo na takúto dávku.

49. Správny súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že správne orgány rozhodli o nároku žalobcu v súlade so zákonom, keď z dokladov predložených žalobcom a britských orgánov sociálneho zabezpečenia vyvodili správne skutkové závery a vec správne právne posúdili. Správny súd nezistil porušenia predpisov o konaní, ktoré by mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súčasne má správny súd za to, že napadnuté rozhodnutie je aj dostatočne určité a zrozumiteľné. Z jeho odôvodnenia je zrejmé, ktoré skutočnosti mal žalovaný za preukázané, podľa akých právnych predpisov o veci rozhodoval a prečo uzavrel, že žalobca si na Slovensku nezachoval centrum svojich záujmov, čo bolo pre posúdenie veci najpodstatnejšie. S poukazom na uvedené správny súd žalobu zamietol podľa § 190 SSP.

50. Pokiaľ ide náhradu trov konania, tak v konaní úspešnému žalovanému správny súd náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ust. § 168 SSP. Žalovaný náhradu trov konania ani nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Trenčíne na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v Bratislave, písomne v dvoch vyhotoveniach. Zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 57 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. (z podania musí byť zjavné ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, údaj, kedy bolo sťažovateľovi napadnuté rozhodnutie doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).